

Пейо Яворов

Чудовище

Чудовище си ти, чудовищно дете
на престъплението и позора,
но дебном тебе са родили те,
далеко и на сатана от зора:
родили гнѣс и срам! При твоя вид
тях ужас ги превръща в камен зид.

Чудовище за гнѣс, обзидано в тъми,
притиснало гърдите на земята:
земята те безчувствена кърми
с дванайсетте отрови на змията.
И ти растеш, но не старееш ти:
далеч над тебе времето лети.

Чудовище за срам, безименно... И вход,
и път и вход към тебе дали има,
загадка е под тоя небосвод,
нито загатната, нито решима.
Не виждаш лъч, не чуеш звук отвън,
и пак за тях копнееш в тежък сън.

Чудовище си ти, но колко бих желал
при тебе да проникна в тъмнината,
и как сърдечно бих те приласкал,
о жива плът и дух на самотата!
И как блажено ще гориш тогаз,
и как се бих при тебе стоплил аз!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7103>]